

ΕΤΟΣ Β. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 30

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ | ΙΟΥΝΙΟΣ

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΡΙΝΟΣ

Ὁ κ. Σόφοις Σιλκ, τεχματόρχης ἐν τῷ θαλάσσιῳ στρατῷ καὶ ζωγράφος ἱστορικῶν ἀντικειμένων, περιηγηθεὶς πολὺ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην καὶ ἐπισταμένως μελετήσας ἀνθρώπους καὶ ζῶα καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ὁμοιότητας, τὰς δυναμένους νὰ ὑπάρξωσι μεταξὺ τῶν δύο τούτων κλάσεων, συνήγαγε τὸ συμπέρασμα ὅτι, πρὸς τὰς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καὶ τῷ ζῳῷ ἀπαντώσας ἀναλογίας τῆς φυσιολογίας, ἀνταποκρίνονται καὶ αἱ ὁμοιότητες τοῦ χαρακτῆρος. Τὸ ἐξάγομενον τῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ τούτων ἐδημοσίευσεν εἰς βιβλίον, οὐτινος ὁ διδάκτωρ Ζουμὼν ἐξέδοτο ἑναγχος μετάφρασιν, καὶ ὅπερ φέρει τὸν ἐξῆς τίτλον: «*Ἡ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς ζῴοις φυσιολογία, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἔκφρασιν τῶν συγκινήσεων καὶ αἰσθημάτων*». Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ περιέργου τούτου συγγράμματος ὁ γράψας ἐξετάζει τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων συμφώνως τῇ ἐπιθεωρήσει τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου καὶ ἐνίων τῶν ἄνω μερῶν τοῦ σώματος, ὡς τοῦ λαιμοῦ, τῆς

κόμης, τῆς χειρὸς, κ.λ.π. Φυσικῶ τῷ λόγῳ, ὅπως πάντες οἱ φυσιολογισταὶ. τὴν πρώτην θέσιν ἐν ταῖς ἐρεῦναις αὐτοῦ δίδωσι τῷ μετώπῳ, τῷ στόματι καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, τοῖς ὄργανοις δηλονότι ἐκείνοις, ἅτινα ἀρέσκονται ν' ἀποκαλῶσι τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ μεγάλην ὠσαύτως ἀποδίδωσιν ἐνδεικτικὴν ἀξίαν τῆς σωματικῆς καὶ ἡθικῆς φύσεως ἀτόμου τινὸς εἰς τὸ σχῆμα τῆς ρινὸς αὐτοῦ. Κατὰ τὸν συγγραφέα, ἐν πρώτοις ἡ διάστασις τοῦ μέρους τούτου τοῦ προσώπου σχετίζεται γενικῶς μετὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ στήθους, ἐξ οὗ οἱ καλλιτέχναι τῆς ἀρχαιότητος ὁρμώμενοι παρίστων μετὰ μεγάλων ρωθῶνων τὰ ἀγάλματα, τὰ ἐμφαίνοντα τὴν ρώμην καὶ τὴν εὐτολίμειαν, καθότι ἡ ἀσκησις ἐνδυναμοῦσα τὴν ἀναπνοὴν διαστέλλει τοὺς ρῶθνας. Ἐντούτοις ὁ τρόμος καὶ ἡ ὀργὴ δύνανται νὰ παραγάγωσι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Προσέτι τὸ εὖρος τῶν ρινικῶν τούτων κοιλοτήτων συντείνει εἰς τὸ νὰ δώσῃ μείζονα τῇ φωνῇ ἔντασιν, σπανίως δὲ ἀπαντῶσιν ὠραῖαι φωναὶ βαθυφώνων μετὰ ρινὸς μικροσχήμου.

Ἡ ρίς, θεωρουμένη ἐν τῇ φυσιολογικῇ αὐ-

τῆς ἐκφράσει, δύναται, λέγει ὁ κ. Στάκ, νὰ καταδείξη ἡμῖν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν πρακτικὴν χρησιμότητα τῶν ψυχικῶν ἡμῶν διαθέσεων, αἵτινες μετέδωκαν αὐτῇ τὴν ὄψιν. Πρὸς δὲ γνωρίζει ἡμῖν ὡσαύτως τὴν ἔντασιν τῆς ἡμετέρας διανοητικῆς ἐνεργητικότητος, καὶ τὴν λεπτότητα καὶ ἀβρότητα τῶν ἠθικῶν ἡμῶν αἰσθημάτων. Ἡ ρις, ἀνήκουσα συγχρόνως εἰς τε τὰ κινήτα καὶ τὰ ἀκίνητα τοῦ προσώπου μέρη, ἀντανακλᾷ πιστῶς τὰ ὑπολανθάνοντα κινήματα τῶν ῥοπῶν ἡμῶν. Καταδεικνύει πάντοτε λίαν ἐναργῶς τὴν ποιότητα τῶν ἡμετέρων διανοητικῶν δυνάμεων. Ὅποσα πράγματα, καθὼς βλέπομεν, περιλαμβάνει ἡ ρις, καὶ ὅποσον οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες βούλονται νὰ συσκιάσωσι τὸν χαρακτῆρά των καὶ ὑποκρύψωσι τὰ πάθη, δεόν νὰ δυσπιστῶσι πρὸς τὴν ἑαυτῶν ρίνα. Οὐδὲν ταύτης ἐστὶν ἀδιακριτώτερον.

Παρὰ μὲν τοῖς παισὶν ἡ ρις ἐστὶ τὸ μᾶλλον ἀσήμαντον καὶ ἥττον ἀνεπτυγμένον τοῦ προσώπου μέρος· μόνον δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας λαμβάνει τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς. Ὅπόταν, μ' ὄλην τῶν ἐτῶν τὴν παρέλευσιν, διατηρῇ τὸ παιδικὸν σχῆμα, καὶ μικρὸν μόνον ἐξέχει, δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ὅτι παρὰ τῷ προσώπῳ ἐκείνῳ ἐνυπάρχει χαρακτῆρ ἀτελής καὶ ἀμόρφωτος, ὡς παρὰ τοῖς παισὶν. Ἀπεναντίας δὲ καλῶς ἀνεπτυγμένη ρις καταδεικνύει τὴν εὐστάθειαν, τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ κράτος, τὴν σκέψιν καὶ τὸ βάθος τοῦ χαρακτῆρος τοῦ κατόχου. Τὸ σχῆμα τῆς ρινὸς ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἐκ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πολιτισμοῦ.

Οἱ κομφοὶ σχηματισμοὶ τοῦ ὄργάνου τούτου εἰσι κληροδότμα τῶν φυλῶν, τῶν ἐπιχεισῶν εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς καλλιέργειας. Οἱ ἄξεστοι καὶ ἄγριοι λαοὶ δὲν κέκτηνται, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ρίνα, ἢ εἰδός τι μικροῦ ὄγκου ἀποτόμου καὶ ἀμόρφου, παρεμφοροῦς μᾶλλον πρὸς ρύγχος ζῶων. Ὅθεν τὸ σχῆμα τῆς ρινὸς χρησιμεύει πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν φυλῶν, ὡς καὶ τῶν ἐθνῶν αὐτῶν ἐστὶ. Οὕτως οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ Ῥωμαῖοι δὲν εἶχον ὁμοιοσχῆμους ρίνας. Παρὰ μὲν τοῖς πρώτοις, τοῖς ἐκπροσωποῦσι τὸ πνεῦμα τῆς καλλιτεχνίας

καὶ καλαισθησίας, ἡ ρις ἦν σχήματος εὐθέως καὶ λεπτοφυοῦς, ἐνῶ καμπύλη ἐτύγχανε παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, οἵτινες ἐξεπροσώπων μᾶλλον τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ὀρθοφροσύνην. Ἐντούτοις ὁ Βιργίλιος, καίτοι Ῥωμαῖος, ἔσχεν ἑλληνικὴν τὴν ρίνα, ὡς ἔσχον ἐπίσης τοιαύτην ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν ποιητῶν καὶ καλλιτεχνῶν. Ὁ Πετράρχης, ὁ Μίλτων, ὁ Ροῦβενς, ὁ Μουρίλλος, ὁ Τιτιανὸς, ὁ Λαροῦ, ἡ Βεατρίκη, ἡ Κυρία Στάελ, ὁ Ριχελιεύς, ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Ναπολέων ἔσχον ρίνας συνθέτους ἐκ τε Ῥωμαϊκοῦ καὶ ἑλληνικοῦ τύπου. Παρὰ τοὺς εὐκρινεῖς τούτους τύπους, μεγάλαι εὕρηνται ποικιλίαι καὶ πάντα τὰ δυνατὰ διάμεσα ἐν τῷ σχηματισμῷ τῆς ρίξης, τῆς βάσεως ἢ τοῦ συνόλου τῆς ρινὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ συγγραφεὺς, ἀφοῦ διέλεθη ἐν ἐπιθεωρήσει ἱκανῶς μέγαν ἀριθμὸν ποικιλιῶν τοῦ σχήματος, καὶ καταδείξη τὰς σχέσεις τούτου μετὰ τοῦ χαρακτῆρος, καθίστησι τοὺς ἀκολούθους γενικοὺς κανόνας: δόλος καὶ πανουργία παρὰ τοῖς ἔχουσι μικρὰν ἀνάσιμον ρίνα (ὁ σχηματισμὸς τοιαύτης τινὸς ρινὸς ἀπαντᾷ συνεχῶς παρὰ ταῖς θεραπαινίσι)· καλαισθησία καὶ λεπτότης παρ' ὅσοις ἔχουσι τὴν ρίνα λεπτὴν καὶ εὐθεῖαν· κρίσις, ὀρθοφροσύνη καὶ ἐγωϊσμὸς παρὰ τοῖς ἔχουσιν αὐτὴν καμπύλην· παχυλότητα δὲ καὶ ἔλλειψιν κρίσεως παρ' ὅσοις ἔχουσιν αὐτὴν χονδροειδῆ καὶ ἄμορφον.

Διὰ τῶν ὁρισμῶν τούτων οὐδεμία πλέον ὑφίσταται χρεῖα ν' ἀποτεινόμεθα εἰς τὰ πρακτορεῖα τῶν πληροφοριῶν πρὸς γνῶσιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀρκέσει ἡμῖν μόνον νὰ παρατηρῶμεν ἐπισταμένως τὸ σχῆμα τῆς ρινὸς αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶν ἀσυγκρίτως εὐχερέστερον καὶ ἴσως πολλῶ ἥττον ἀπατηλὸν πάσης ἄλλης πληροφορίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Γ. Μ. Κ.

Ο ΓΑΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙΣ

Ὁ γάμος θεωρεῖται παρὰ τῶν Μωαμεθανῶν ὡς ἠθικὴ ὑποχρέωσις, τῆς ὁποίας τὴν ἐκπλήρωσιν οὐδεὶς πρέπει νὰ ὑπεκφεύγη. Χωρὶς νὰ ἐπιβάλη τὸν γάμον ἡ Μωαμεθανικὴ θρησκεία, θεωρεῖ καλὸν, ἵνα πᾶς ἀνὴρ συζεύγνυται γυναικί, ἀφ' ἧς φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς γνώσεως, ἐὰν οὐδὲν παρεμβάλληται εἰς τοῦτο ἰσχυρὸν πρόσκομμα. Συχνάκις οἱ γονεῖς, εἴτε ὅπως συνδέσωσιν ἐπωφελεῖ τινα συγγένειαν, τὴν ὁποίαν φοβοῦνται μήπως βραδύτερον δὲν θά ἐπετύγχανον, εἴτε δι' ἄλλον λόγον συμφέροντος, ἢ καὶ ἀπλῶς λόγῳ συμφωνίας, νυμφεύουσι τὰ τέκνα τῶν ἀπὸ τῆς τρυφερωτέρας ἡλικίας καὶ κρατοῦσι τοὺς νεαροὺς συζύγους ἐκάτερον ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

Οἱ Μωαμεθανοὶ δύναται νὰ συνέλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ Χριστιανῆς ἰθαγενοῦς ἢ ἀλλοδαπῆς, οἱ δ' ἐκ τοιοῦτου γάμου γεννώμενοι παῖδες ὀφείλουσι ν' ἀκολουθήσωσι τῇ τοῦ πατρὸς των θρησκείᾳ. Ἡ διαφορά τοῦ θρησκευματος καθιστᾷ ἀνίκανον εἰς κληρονομίαν τοῦ ἀνδρὸς τὴν σύζυγον, καὶ τὰνάπαλιν. Ἄλλ' ἡ Μωαμεθανὸς δὲν δύναται νὰ νυμφευθῇ Χριστιανόν.

Ὁ Ἰσλαμικὸς κώδιξ εἶναι εἰς ἄκρον αὐστηρὸς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Ἐκτὸς τῶν φυσικῶν λόγων, οἵτινες ἐμποδίζουσι τὴν σύναψιν του, ὁ Μωαμεθανὸς δὲν δύναται νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀνεψιάν του, τὴν προγονὴν του, τὴν ὁμογάλακτον ἀδελφὴν του, οὐδὲ τὴν γυναῖκα, ἣν τρεῖς διεξέυχθη, ἐκτὸς ἂν αὕτη ἐνυμφεύθη καὶ αὐτῆς καὶ διεξέυχθη ἕτερον σύζυγον. Ὁ μετὰ τῆς γυναικαδέλφης γάμος, ὁ συναπτόμενος πρὶν ἢ διαζευχθῆ ταύτην, εἶναι ἐπίσης ριζικῶς ἄκυρος.

Ὁ πατὴρ τῆς οἰκογενείας δύναται νὰ ἐπιβάλη τὸν γάμον εἰς τὰ ἀνήλικα τέκνα του ἄρρενα ἢ θήλια, ἀλλ' ἡ ἐλευθέρη γυνὴ, ἢ οὐσα ἐνήλιξ πρέπει νὰ ἐρωτᾶται καὶ νὰ προσκαλῆται ὅπως ἐξενέγκῃ τὴν γνώμην της.

Ὅταν ἀνὴρ τις ζητήσῃ εἰς γάμον νεάνιδα,

δύναται μετὰ τὴν συνομολόγησιν τοῦ προικοσυμφώνου νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας τῆς μνηστῆς του, διότι, ὡς λέγουσιν οἱ Ἀραβες, τὸ πρόσωπον εἶναι ἡ ἕδρα τοῦ κάλλους, καὶ αἱ χεῖρες γνωρίζουσι τὴν διαμόρφωσιν τοῦ σώματος. Ὁ γάμος ἐν Αἰγύπτῳ θεωρεῖται ἰδιωτικῆς συναλλαγῆς ἀντικείμενον, διὸ δὲν ἀπαιτεῖται οὔτε θρησκευτικὴ κύρωσις, οὔτε νομικαὶ διατυπώσεις· ἡ ἔνωσις τελεῖται τῇ συναινέσει τῶν συζύγων ἐκφραζομένη ἐνώπιον δύο μαρτύρων. Τὴν σύζυγον ἀντιπροσωπεύει εἰς Οὐάλην (ἐπίτροπος), ὃν ἐκλέγει ἡ ἰδίᾳ ἐὰν ἦ ἐνήλιξ, ἀλλὰ συνηθέστερον ὁ πατὴρ ἢ ὁ κηδεμὼν αὐτῆς, ἐὰν ἦ ἀνήλιξ. — Ζ α ο ὕ δ ζ τ α κ (σὲ νυμφεύομαι), λέγει ἀπλῶς ὁ Οὐάλης τῆς μελλούσης συζύγου εἰς τὸν μνηστῆρα. — Κ α π ἔ λ τ α κ (σὲ δέχομαι), ἀποκρίνεται οὗτος. Ἐνίοτε ὅταν ἡ γυνὴ εἶναι παρούσα, ποιοῦνται χρῆσιν ἐκφραστικωτέρων λόγων· ὁ μνηστῆρ λέγει εἰς τὸν Οὐάλην· — Μοὶ δίδεις τὴν χεῖρα τῆς δεῖνος, ἐὰν τῇ προσφέρω ὡς προῖκα τόσον; Ὁ Οὐάλης ἀπαντᾷ· — Συναινῶ νὰ λάβῃς εἰς γυναῖκα καὶ σύνευνον τὴν δεῖνα, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πληρώσῃς προῖκα τόσης ἀξίας. Τότε ἡ μελλονύμφος γελᾷ, κλαίῃ, ἢ σιωπᾷ εἰς ἔνδειξιν συναινέσεως. Μετὰ τοῦτο οἱ σύζυγοι μεταβαίνουν εἰς τὸν Μεχκεμὲν (γραφεῖον τοῦ Καδῆ ἢ ἱεροδικαστηρίου) ἵνα δηλώσωσι τὸν γάμον των· πολλοὶ ὁμως παραμελοῦσι τὴν διατύπωσιν ταύτην, ἥτις δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία διὰ τὸ ἔγκυρον τοῦ γάμου.

Περὶ προικῶς. — Ὁ σύζυγος ὀφείλει πάντοτε νὰ φέρῃ προῖκα εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἡ προίξ αὕτη δίδεται ἢ εἰς κινήτα ἢ εἰς ἀκίνητα, ἢ εἰς χρυσᾶ σκευῆ, ἢ εἰς κτήνη, ἢ τέλος εἰς κάρπων ἀκινήτων ἢ κινήτων. Ἡ προίξ δύναται νὰ πληρωθῇ ἐξ ὀλοκλήρου κατὰ τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου, ἢ μετ' αὐτὴν, εἰς βραχείας ἢ μακρὰς δόσεις, εἴτε ὅπως ἄλλως συμφωνήσωσιν ἀνήκει δὲ ἡ προίξ αὕτη εἰς μόνην τὴν σύζυγον, ἥτις δύναται νὰ διαθέσῃ αὐτὴν κατὰ τὸ δοκοῦν, ὡς ἀπόλυτος κυρία αὐτῆς, καὶ ἄνευ ἀνάγκης ἀδείας ἢ συναινέσεως τινος. Μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, ἡ προίξ μένει ἰδιοκτησία τῆς συζύγου,

οίονει ικανοποίησις καὶ ῥαποζημίωσις αὐτῆς διὰ τὴν ἀποπομπὴν τῆς.

Τὰ τοῦ γάμου.—Συνήθως ὀκτὼ ἢ δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν συνομολόγησιν τοῦ συμβολαίου, ἄρχονται αἱ ἐορταὶ τοῦ γάμου, αἵτινες τελοῦνται τὴν Δευτέραν, Τετάρτην ἢ Παρασκευὴν τῆς ἑβδομάδος, διότι αἱ ἄλλαι ἡμέραι θεωροῦνται ὡς ἀποφράδες, καὶ ἀγγέλλονται εἰς τὸ κοινὸν διὰ πληθῆος μικρῶν σημαῶν ἐρυθρῶν καὶ πρασίνων μετὰ ἡμισελήνων καὶ ἀστέρων, αἱ ὁποῖαι ἀναρτῶνται εἰς τὰ πέργυρα τῶν οἰκιῶν τῶν μελλόνυμφων. Δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου, ἡ μελλόνυμφος μεταβαίνει εἰς τὸ λουτρὸν ἐν μεγάλῃ πομπῇ, ἔχουσα τὸ μὲν σῶμα τετυλιγμένον ἐν τῷ μεγάλῳ ἐρυθρῷ κασμηρίῳ τῆς Δαχώρας, τὴν δὲ κεφαλὴν καὶ τὸ στῆθος κεκοσμημένα ὑπὸ πολυτίμων κοσμημάτων. Ἀκολουθοῦσιν αὐτῇ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Ἐν τῷ βαλανεῖφ κτενίζουσι, κοσμοῦσι, περιχέουσι διὰ μύρων καὶ τὸ πρῶτον ψιλίζουσιν αὐτήν. Σύναμα βάζουσι τὰς παλάμας, τοὺς ὄνυχας, τοὺς μεγάλους δακτύλους καὶ τὰς βάσεις τῶν ποδῶν τῆς διὰ κάρνης (χέννα), ἣτις δίδει εἰς τὸ δέγμα χρῶμα ἐρυθρῶν, τὸ ὁποῖον διατηρεῖται ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας· ἀκολούθως περὶ τὴν ἐσπέραν ὀδηγεῖται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς, ἣτις εἶναι λαμπρῶς πεφωταγωγημένη· ἐκεῖ δὲ πάντες παραδίδονται εἰς θορυβώδη εὐθυμία, κατὰ τὰ ἐν Ἀνατολῇ εἰθισμένα.

Ὅταν ἡ νύμφη ὀδηγῆται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ νυμφίου, ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ πομπή, ὁμοία πρὸς τὴν γενομένην κατὰ τὴν μετάθασίν τῆς εἰς τὸ λουτρὸν, προπορευομένης τῆς μουσικῆς. Ἡ συνοδεία βαίνει βραδέως καὶ διὰ μεγάλων περιστροφῶν, ὅπως ἀναδείξῃ ἔτι μᾶλλον τὴν τελετὴν καὶ αὐξήσῃ τὴν λαμπρότητα αὐτῆς. Αἱ γυναῖκες ἐκβάλλουσι κατὰ στιγμὰς ὄξεῖς καὶ ὑποτρέμοντας λαρυγγισμούς, οὓς καλοῦσι Ζαγαρίτις ἐνδείξιν χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης.

Ἐνῶ δὲ ἡ συνοδεία μετὰ τῆς νύμφης πορεύεται οὕτως, ὁ γαμβρὸς καταγίνεται εἰς περιπέτησιν τῶν προσκεκλημένων. Ἡ αὐτὴ τῆς οἰκίας εἶναι πλουσίως κεκοσμημένη καὶ πεφωταγωγη-

μένη διὰ κρυσταλλίνων πολυελαίων καὶ ποικιλοχρῶν φανῶν· ἐν μέσῳ τῆς αὐτῆς ὑπάρχει ἀνάβαθρον ἀποτελούμενον ἐξ ἐδράνων ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθηνται οἱ μουσικοὶ καὶ οἱ αἰδοῖ. Ὁ νυμφίος εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῶν συγχαρητηρίων τῶν φίλων του. Ὁ καφῆς, τὰ σιγαρέττα καὶ τὰ ἀναψυκτικὰ ποτὰ προσφέρονται ἐν ἀφθονίᾳ· αἱ τράπεζαι μετὰ φαγητῶν διαδέχονται ἀλλήλας. Ἀποτελοῦνται δὲ αὗται ἐκ μεγάλων καὶ στρογγύλων δίσκων, συνήθως χαλκῶν ἢ ὀρειχαλκίνων, τιθεμένων ἐπὶ σκίμποδος, πέργυρα τῶν ὁποίων κάθηνται δέκα ἢ δώδεκα δαιτυμόνες. Κατὰ τὴν ἐθιμοταξίαν, πλην σπανίων ἐξαιρέσεων, πρέπει νὰ τρώγῃσι διὰ τῶν δακτύλων καὶ νὰ πίνωσι πάντες τὸ θελακτικὸν ὕδωρ τοῦ πολυχεύμενος Νεῖλου ἐκ τοῦ αὐτοῦ κοινοῦ ποτηρίου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, συγχεόμενου συνήθως ἐκ δώδεκα ἢ καὶ πλέον φαγητῶν. Εὐωχία ἐπίσης ἐξαίρετος προσφέρεται εἰς τὴν νύμφην ἅμα ἀφικομένην. Εἰς τὴν εὐωχίαν αὐτὴν δὲν παρίσταται ὁ νυμφίος, διότι μένει μετὰ τῶν προσκεκλημένων μέχρι νυκτὸς προχωρηκυίας. Ἐπὶ τέλος, ὁ γαμβρὸς ὀδηγεῖται εἰς τὰ δωμάτια τῆς νύμφης, ἀλλὰ πρὸ τούτου, ἄγεται ὑπὸ τῶν φίλων του εἰς μικρὸν ἔξω τῆς οἰκίας τοῦ περιπάτου ὑπὸ τὸ φέγγος κηρίων, πυρσῶν καὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων παρατονούντων, τὰ ὁποῖα διευθύνονται ὑπὸ μουσικῶν καὶ ὑποτίθεται ὅτι ἀνακρούουσι τὰ ἐκλεκτότερα τεμάχια. Κατὰ τὴν ἐπάνοδον εἰσέρχεται ὁ γαμβρὸς εἰς τὸ Χαρμίον (γυναικωνίτιν) ὅπου περιμένει αὐτὸν ἡ νύμφη.

Κατ' ἔθιμον ἀρχαιοτάτων, ὁ γαμβρὸς δὲν πρέπει νὰ κοινωνήσῃ μετὰ τῆς νύμφης, εἰμὴ μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας, ἀφότου βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο παρθένος. Τὸ μέσον, ὅπερ μεταχειρίζεται ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τούτου, δὲν καλύπτεται ὑπὸ οὐδενὸς μέτρου ὑπαγορευομένου ὑπὸ τῆς αἰδοῦς· ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μητέρων, συγγενῶν καὶ ἄλλων γυναικῶν, ὁ γαμβρὸς λαμβάνει πεῖραν τῆς ἀγνότητος τῆς νύμφης του, εἰσάγων τὸν λιχανὸν τετυλιγμένον διὰ λευκοῦ μανδουλίου ἐκ μουσουλίνης [μαχράμα], τὸ ὁποῖον κατόπιον δεικνύει εἰς τοὺς παρισταμένους. Ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη, ἣτις

ἐκ σφάλματος, ἢ ἀσθενείας, ἢ ἐλαττωματικῆς κατασκευῆς, δὲν θίγῃ δύνατο νὰ παράσχη τὴν μαρτυρίαν αὐτὴν τῆς παρθενίας τῆς, θὰ ἀπέπεμποτο ἀμέσως ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ· τούτο ὅμως συμβαίνει σπανίως, διότι εἶναι εὐκόλος ἡ ἀντικατάστασις τῶν φυσικῶν ἐνδείξεων διὰ πλαστῶν

Διάλυσις τοῦ γάμου.—Μόνος ὁ σύζυγος δύναται ν' ἀποπέμψῃ τὴν σύζυγόν του, ὅπως διαλύσῃ τὸν γάμον, καὶ ἐὰν ἐκ βίας, ἢ ἀσείεισμοῦ χάριν ἀπαρνηθῇ αὐτήν, ἐπέρχεται διάλυσις τοῦ γάμου, ἀρκεῖ πρὸς τούτο νὰ μεταχειρισθῇ ὁ σύζυγος εἶδος διατυπώσεως τινος περιεχούσης τὴν λέξιν Γαλάκ. Δύναται δὲ νὰ τὴν διακχυθῇ καὶ δικαστικῶς, ἀποζημιῶν αὐτὴν διὰ πεσοῦ ἀνωτέρου τῆς προικὸς, ἣν τῇ ἐπλήρωσεν. Ὁ γάμος θεωρεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ διαλελυμένος ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ εἰς τῶν συζύγων ἐξομότης.

Παρὰ δὲ τοῖς Κόπταις, ὁ ἱερεὺς συντάσσει τὸ γαμήλιον συμβόλαιον καὶ ὀρίζει τὸν πρὸς παρασκευὴν τῆς τελετῆς τοῦ γάμου ἀναγκαῖον χρόνον. Τὸ συνοικέσιον συνάπτεται, ὑποσχομένου τοῦ γαμβροῦ νὰ δώσῃ ὀρισμένον ποσόν· ἡ μελλόνυμφος λαμβάνει μόνον τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου, ὅπερ ὀνομάζεται Ἐλ-δάχιλε ἢ τοῖς ἑξῆς (ἐν τῷ κόσμῳ)· τὸ ἄλλο ἡμισυ, ὅπερ καλεῖται Ἐλ-χάριδζα τούτέστι ἡ ἐξοδος (ἐκ τοῦ κόσμου τούτου), εἶναι προωρισμένον διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν αὐτῆς. Ἐὰν ἀποθάνῃ πρῶτος ὁ σύζυγος, τὸ ἡμισυ τούτου λαμβάνει ἡ σύζυγος ἐκ τῆς κληρονομίας του.

Τρεῖς πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρας ὁ μελλόνυμφος εἰδοποιεῖ τοὺς συγγενεῖς τῆς νύμφης, καὶ τότε οὗτοι ὀδηγοῦσιν αὐτὴν εἰς τὸ λουτρὸν καθ' ὃν τρόπον καὶ οἱ Μωαμεθανοί. Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἄγεται ἡ νύμφη ἔχουσα κεκλυμμένον τὸ πρόσωπον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μελλονύμφου. Ὅταν αὕτη εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ, σφάζουσιν ἐνώπιόν της πρόβατον, ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ ὁποίου διέρχεται, χάριν ἀπολαβῆς μακροχρονίου εὐδαιμονίας. Οἱ νεόνυμφοι εὐλογοῦνται ἐπὶ παρουσίᾳ συγγενῶν τε καὶ προσκεκλημένων, καὶ κατόπιον ὁ ἱερεὺς ἀναλλάσσει τὸν δακτύλιον τοῦ ἀρραβῶνος. Διαρκούντος τοῦ συμποσίου, κομίζουσιν εἰς τὴν τράπεζαν δύο

περιστερὰς κεκλεισμένας ἐντὸς λεπτῆς σακχαροπλάστου σφαίρας, ἣν ὁ πρεσβύτερος τῶν δαιτυμόνων θραύει διὰ τινος μικρᾶς ράβδου· ἀμέσως τότε αἱ περιστεραὶ πετώσι, καὶ τούτο θεωρεῖται νέα πρόρρησις τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας τῶν νεόνυμφων. Ἡ νύξ παρέρχεται ἐν εὐθυμίαις. Πρὸ τῆς ἡρῆς, ὁ πατήρ τοῦ γαμβροῦ φέρει τὴν νύμφην εἰς τὴν συζυγικὴν παστάδα. Κατὰ τὰ λοιπὰ, ἡ τελετὴ εἶναι ὁμοία τῇ τῶν Μωαμεθανῶν, ἐξαίρεσει τῆς βεβαιώσεως τῆς παρθενίας διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ λιχανοῦ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Γ. ΠΕΝΤΑΚΗΣ

LOUIS KOUBA

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλίδιον.)

Αὕτη βλέπουσα ἐαυτὴν εἰς τὴν στιγμήν τοῦ νὰ συλληφθῇ, ἐστράφη παραπύρως, καὶ ριφθεῖσα ἐπὶ τὸν τράχηλόν του ἐκρυψε, ἐπὶ τοῦ ὄμου του τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

Ὁ Ραοὺλ τὴν μετέφερε.

— Σὺ δὲ, ἐννοεῖς λοιπὸν, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν σὲ ἐπανεῖδον, ἀπέφασίσα νὰ ποιήσω πάσας τὰς θυσίας, ἃς ἤθελες ἀπαιτήσῃ;

— Ἡλιθίον..εἶπεν ὁ Ραοὺλ.

— Θὰ ἀντίστασο ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἡσθάνομην ἑαυτὸν ἠττημένον, καὶ σοὶ ὀφείλω χάριτας, διότι ἐφείσθης τῆς ὑπερηφανείας μου. Οὐδέποτε ἤθελον συγχωρήσει· ἐμαυτὸν διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου.

— Καὶ ἔχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ἡ Μαρία. Τῷ ὄντι τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν με ἔφευγες, δὲν ἔχω λέξεις νὰ ἐξηγήσω πόσον σὲ ἐθαύμασα. Τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν συνηνητήθημεν αὐθις ἡμῶν ἰδική σου· κατόπιον ἐνόησα πόσον ὁ ἀνὴρ ὑπερέχει τῆς γυναικὸς ἐν τῷ πνεύματι καὶ διατί πρέπει νὰ βασιλεύῃ ἐπ' αὐτῆς· ἀλλ' ἐξ ἄλλου πόσον ἡμεῖς ὑπερβάλλομεν ὑμᾶς διὰ τῆς καρδίας

— Μοι τὸ ἀπέδειξας καλῶς, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς.

Καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐσίγησαν...

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἄνθρωπος τις ἐφάνη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων, ὅστις ἔφερεν ἰθαγενῆ ἐνδυμασίαν.

— ὦ! ἐψιθύρισεν οὗτος ἰσπανιστὶ, εἶναι ἐκεῖ, εἶμαι βέβαιος.

Κρότος ἠκούσθη ἐντὸς τῶν φυλλωμάτων.

Ὁ Σελίμ ἔτρεχεν· ἀλλ' εἰσέτι ἦν πολὺ μακρὰν ὅπως ὁ ἄνθρωπος τραπῆ εἰς φυγὴν, χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ.

XXXIII

Ἡ παρῆς.

Πολλοὶ Ἴσπανοὶ φυγόδοκοι, κακοῦργοι, κατέφυγον εἰς Κίς, μεταξύ τῶν ἀγρίων φυλῶν, αἵτινες ὑπεδέξαντο αὐτοὺς μετὰ χαρᾶς ὅτε συνήνεσαν νὰ γίνωσι μουσουλμάνοι.

Ἐν τῷ χωρίῳ ὅπερ ὁ Ραοῦλ ἐπυρπόλησεν, εὐρίσκετο εἰς τῶν ἐξομοτῶν τούτων. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἦτο δεισιδαίμων· οὐδόπως ἐπηρεάζετο, ὡς οἱ ἰθαγενεῖς, ἐκ τῆς φήμης τῶν κυνηγῶν· δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν ὑπαρξίν δαιμόνων, καὶ δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ γηραιὸς μαραβούτ τῆς μυστηριώδους φάραγγος ἦτο εἰς τῶν κυνηγῶν.

Ἐκμανεῖς διότι ἐπυρπολήθη ἡ οἰκία του, ἐπιθυμῶν νὰ ἀποκτήσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦτο μέγα ὄνομα, καὶ διψῶν ἐκδίκησιν, ἀπεφάσισε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς φάραγγος. Καὶ τὸ ἐμάντευσεν.

Ἀμέσως δὲ διὰ τῶν δασῶν ὑποστρέψας εἰς τὸ χωρίον, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ μιναρὲ τοῦ τεμένους καὶ ἔκραξεν: εἰς τὰ ὄπλα! διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὀλόκληρος ἡ φυλὴ προσήλθεν εἰς τὸ τέμενος.

Ὅλα· αἱ κεφαλαὶ ἐκπεπληγμέναι καὶ περίφοβοι ἐστράφησαν πρὸς τὸν ἐξομότην.

Οὗτος μετὰ μεγάλης εὐγλωττίας ἀνεξωπύρωσε τὸ θάρρος πάντων. Ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἐπεληθὼν ἦτο ὁ «ἀποκεφαλιστῆς»· ἐξήγησεν αὐτοῖς

τὸ θαῦμα τῆς ἐμφανίσεώς του ὅτε παρουσιάσθη παρακολουθούμενος ὑπὸ λέοντος, καὶ κατέπεισε πάντας τοὺς πολεμιστὰς τοῦ χωρίου ὅπως παρακολουθήσωσιν αὐτὸν ἐν τῇ φάραγγι.

Λύσσα φρικώδης κατέλαβε τοὺς Μαυριτινοὺς, ἐβάρδιζον δὲ οὗτοι σκυθρωποὶ καὶ μετ' ἀποφάσεως.

Προὔτιθεντο νὰ πολεμήσωσι κατὰ τοῦ λέοντος ἐκείνου τοῦ φυλάσσοντος τὸ καταφύγιον, ἐγνώριζον δὲ οὗτοι ἐκ πείρας, ὅτι ὅσφ πολυάριθμοι καὶ ἂν ἦσαν, ἐνταῦθα ὑπῆρχε θήρα ἐπικίνδυνος.

Ἐξ ἄλλου, ὁ «ἀποκεφαλιστῆς», ὁ τρομερὸς οὗτος πολέμιος, ὑπερησιζετο θαυμασιῶς· ἀλλ' ἕκαστος ἠλπίζεν ἐπὶ τὴν δύναμιν τοῦ χωρίου.

Ἐκ πεντήκοντα ἰππέων! καὶ τριακοσίων πεζῶν!

Ἄληθοῦς στρατιάς!

Ἐν τούτοις ἀφικόμενοι ἐγγὺς τοῦ δάσους, οἱ ἰππεῖς τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ἐξεδήλωσαν διασταγμόν.

Ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ὁ λέων ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῆ καὶ νὰ ὀρμήσῃ κατ' αὐτῶν. Ἐγίνωσκον δὲ ὅτι τὸ τουφέκιον τοῦ «ἀποκεφαλιστοῦ» οὐδέποτε ἀπετύγχανε τοῦ σκοποῦ, καὶ ὅτι οὗτος ταχύς καὶ ἔτοιμος ἐξήφραζετο, καὶ δὲν ἀνευρίσκετο ἢ ὅτε ἄλλα θύματα ἐπιπτον ὑπὸ τὰς χεῖράς του.

Τὸ ἱερὸν δάσος, ἄλλως τε, προὔξενει αὐτοῖς μέγαν τρόμον.

Ἀλλ' ὁ ἰσπανὸς ἐξωμότης ἔδωκε τὸ παράδειγμα τοῦ θράσους· ἤλεγξε διὰ τινων περιφρονητικῶν λέξεων τοὺς πολεμιστὰς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος.

Ἐκεῖνοι ἠκολούθησαν αὐτὸν, ἀλλὰ πάντοτε δειλιῶντες, καὶ ἀφίχθησαν ἐν τῇ φάραγγι χωρὶς οὐδὲν νὰ συναντήσωσιν. Οἱ γενναίότεροι προὔχωρησαν πρὸς τὰ χεῖλη τῆς φάραγγος· τρέμοντες δὲ, ἀλλὰ περίεργοι, παρετήρησαν τὴν κοιλάδα ἀγωνιῶντες.

Οὐδὲν ἐφαίνετο.

Ὁ ἰσπανὸς προέτεινε νὰ καταβῶσιν ἐν τῷ ἀσύλῳ τῶν κυνηγῶν· εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ὁ στρατὸς συνεταράχθη.

Ἡ ἄβυσσος εἶχε μέγα βάθος, καὶ ἔπειτα πῶς ἠδύνατο νὰ κατέλθωσιν;

Ἄλλ' ὁ ἐξωμότης ὠθεῖτο ὑπὸ δυνάμειος ἀνωτέρας τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἐκδίκησεως, τῆς ἐλπιδος.

Εἶχεν ἴδει ἐν τοῖς φυλλώμασι μορφήν γυναικίαν ἀξιολάτρευτον· εἶχεν ἔλθει νεωστὶ εἰς τὸ χωρίον καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὡς σύζυγον μαύρην ἰσχνὴν καὶ δύσμορφον· ἐξήτει καλλιτέραν, καὶ ἡ εὐκαιρία αὕτη δὲν ἤθελεν ὅπως διαφύγῃ αὐτῷ.

— Ἐὰν ἡ φυλὴ, εἶπεν οὗτος, ἐγγυᾶται εἰς ἐμὲ νὰ ἀποδώσῃ ἐκείνην, ἥτις συνοδεύει τὸν ἀποκεφαλιστὴν, καταβαίνω πρῶτος.

— Κατάβα, ὀρκιζόμεθα! ἀνέκραξαν οἱ πολεμισταί.

— Λύσατε τοὺς ζωστῆρας! διέταξεν ὁ ἰσπανός.

Ἐλυσαν τοὺς ζωστῆρας καὶ δι' αὐτῶν κατεσκευάσθη κάλως φθάνων μέχρι τοῦ βάθους τῆς κοιλάδος, δι' οὗ ὁ ἰσπανὸς κρατῶν τὸ ἐγχειρίδιον μεταξύ τῶν ὀδόντων του, τὸ τουφέκιον εἰς τὰς χεῖρας κατέθη· ἕκατοντὰς πυροβόλων ὑπεράνω τῶν βράχων ἦσαν ἔτοιμα νὰ πυροβολήσωσιν.

Ἄλλ' ὁ ἀποκεφαλιστῆς δὲν ἐνεφανίσθη, σιγῇ βαθεῖα ἐπεκράτει ἐν τῇ κοιλάδι.

Κατόπιν κατήλθον διὰ τοῦ σχοινοῦ πολλοὶ καὶ ἐκυρίευσαν τὴν κοιλάδα.

— Ἀνεχώρησεν, εἶπεν ὁ ἐξωμότης. Ὁ ἀποκεφαλιστῆς ἀπεβιβάσθη τῆς λέμβου αὐτοῦ μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἀνεπαύθη ἐν τῷ καταφυγίῳ τούτῳ, καὶ ἦδη ὀδεύουσιν οὗτοι πρὸς τὸ Νεμούρ ἢ Ζεβδὸν ἐπὶ τῶν γαλλικῶν συνόρων.

Ἄληθῆ ἔλεγε! Τῷ ὄντι ὁ Ραοῦλ εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν φάραγγα ἀπὸ τῆς προτεραίας.

Πεισθέντες οἱ Ἄραβες, ἐξῆλθον ἐσπευσμένως.

Εἰθισμένοι δὲ εἰς τὴν ἰχνηλασίαν ὄντες, εὗρον εὐκόλως τὰ βήματα τοῦ Σελίμ, τῶν δύο κυνῶν, τοῦ Ραοῦλ καὶ τῆς Μαρίας, καὶ παρηκολούθησαν αὐτὰ μετὰ τάχους.

Ὁ ἰσπανὸς ἐπὶ κεφαλῆς ὠδήγει λίαν δεξιῶς τὴν καταδίωξιν.

Μετὰ δίωρον καταδίωξιν, εἶδεν ὅτι τὰ ἰχνη ἐφαίνοντο μᾶλλον πρόσφατα, καὶ σταματήσας διὰ χειρονομίας τοὺς ἰππεῖς, εἶπεν αὐτοῖς·

— Βαδίζουσι πεζῆ· θὰ τοὺς συναντήσωμεν μετὰ μικρόν.

— Ἀληθῶς, εἶπεν εἰς ἰππεύς.

— Πρέπει τώρα νὰ ἐνεργήσωμεν μετὰ πολλῆς φρονήσεως. Θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τὴν θέσιν, ἐν ἣ σκέπτονται νὰ σταματήσωσιν ἢ ἐσταμάτησαν ἤδη· εἶτα θὰ τοὺς περικυκλώσωμεν σιωπῶντες καὶ θ' ἀναμείνωμεν τοὺς συντρόφους μας, οἵτινες ἔρχονται ὅπως συνενωθῶσι μετ' ἡμῶν.

Τὸ σχέδιον ἐπεδοκιμάσθη.

Ὁ ἐξωμότης ἀφίππευσε, τρεῖς δὲ μόνον πολεμισταὶ τὸν συνόδωσαν.

Ἐκρόβησαν ὑπὸ τοὺς θάμνους, ἐξ ὧν ἦν πλήρης ἡ πεδιάς.

Ἡ νύξ ἐπήρχετο.

Προὔχωρον πάντοτε ὀλισθαίνοντες ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀφίκοντο δὲ μετὰ ἕκατὸν βήματα εἰς ἄντρον τι ἐνθα ἐστάθμευσαν.

Ἐπόκωφός τις βρυχηθὸς ἀντήχησε τότε.

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἤχου παρετήρησαν οἱ διώκται τὸ μέγα σῶμα τοῦ λέοντος Σελίμ, ὅστις τὸ ρῦγχος ἔχων πρὸς τὴν γῆν καὶ τοὺς πόδας ἐξηπλωμένους ἀμελῶς, ἀνέπνεε τὸν ὄροσρον τῆς ἐρήμου ἀέρα.

— Εἶναι ἐκεῖ! εἶπον καθ' ἑαυτοὺς οἱ ἄραβες, καὶ στραφέντες πρὸς τοὺς ἰππεῖς εἰδοποίησαν αὐτοὺς.

Περὶ τὴν 11 ὥραν τῆς νυκτὸς, ὀλόκληρον τὸ χωρίον συνήχθη καὶ οἱ φυγάδες περικυκλώθησαν.

Ἡ προσβολὴ ἀπεφασίσθη νὰ γείνη περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου!

Ἀδύνατον ἦτο εἰς τὸν «ἀποκεφαλιστὴν» νὰ διαφύγῃ τὴν παγίδα, ἣν ἔστησαν αὐτῷ.

Πολυάριθμοι ἰππεῖς κατεῖχον πᾶσας τὰς βᾶτας διόδους.

Ὁ Ραοῦλ δὲν εἶχεν ἵππον. Οὐδόπως δὲ θὰ τῷ ἔμελλε νὰ πολεμήσῃ πρὸς διακοσίους ἄνδρας, εἰὰ δὲν εἶχε γυναῖκα νὰ προστατεύσῃ, ἴσως θὰ ὑπῆρχε δι' αὐτὸν μικρὰ τις ἐλπίς σωτηρίας, ἀλλὰ μετὰ τῆς Μαρίας πᾶσα ἐλπίς ἦν ματαία.

Οὐδὲν εἶχε νὰ πράξῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ...

Οἱ Μαυριτινοὶ ἀποφασίσαντες νὰ νικήσωσι,

διήλθον τὴν νύκτα ἐν συμβουλίῳ. Ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἐμελέτησαν τὴν θέσιν μετὰ μεγίστης ὑπομονῆς, μελετῶντες τὰ μέσα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀντιπάλου των, καὶ λαμβάνοντες καὶ τὰς ἐλαχίστας προφυλάξεις.

Οὕτω δὲ ἅμα ἡ ἡμέρα ἐπεφάνη εἶχον πλήρη περὶ τῆς ἐπιτυχίας πεποιθήσιν· οὐδὲ στενωπὸς ἐλησμονήθη· πανταχόθεν δὲ ζῶνῃ ἀδιάσπαστος περιεκύκλω τὸν κυνηγόν. Οἱ Μαυριτινοὶ εἶχον ἀπόφασιν νὰ ὑποστῶσι τὰς μᾶλλον αἱματηρὰς θυσίας· τὴν λύσαν τοῦ λέοντος, τὰς σφαίρας τοῦ ἀνδρός, τὰ πάντα.

XXXIV

Οἱ τραγικοὶ ἔρωτες.

‘Ο Ραούλ ἔσπευδε ν’ ἀπέλθῃ πρὸς τὸ γαλλικὸν ἔδαφος, καὶ παρεκίνησε τὴν μαρκησίαν νὰ καταλίπῃ τὸ ἄσυλον.

Ἦθελε νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς ἔρωτάς του, διότι ἄλλως δὲν δύναται τις νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ὀλοσχερῶς καὶ ἡσύχως.

Ἦδη κατὰ πρώτην φοράν ἠνωχλεῖτο οὗτος ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν τοῦ θανάτου, αἵτινες ἀκαταπαύστως ἐπικρέμανται κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κυνηγοῦ.

Ἰσθῆσε λοιπὸν τὴν νεαρὰν γυναῖκα πέραν ταῦ ὄρους, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰ σύνορα τῶν γαλλικῶν κτήσεων τῆς Ἀλγερίας.

‘Ο λέων ἠκολούθει αὐτοὺς εἰς ἀπόστασιν τινα.

Ἦ ὁδὸς ἐφάνη βραχεῖα εἰς τὴν Μαρίαν· ἐβάδισεν αὐτὴν σχεδὸν ὀλόκληρον στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ ἐραστοῦ τῆς, τὰ χεῖλη αὐτῆς ἔχουσα ἐπὶ τῶν χειλέων του· καὶ τὸ βλέμμα βυθισμένον ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ του.

Συνεχῶς ἠθέλησεν αὐτὴ ν’ ἀναπαυθῆ ἐπὶ τοῦ ἐκ χλόης τάπητος καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων.

Ἐκεῖ δὲ, λησμονοῦσα τὸ ἀλλόκοτον τῆς θέσεως τῆς εἰς τὴν εὐρίσκετο, καὶ κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸς τὸν ἔξω κόσμον, ἀπεμονοῦτο μετ’ ἐκείνου ἐν τῷ ἔρωτι, παραδιδόμενη εἰς τὰς

ἔρωτικὰς ἐκστάσεις.

Οὕτω ἀφίκοντο εἰς σπήλαιον γνωστὸν τῷ Ραούλ. ἔνθα ἐμελέτα οὗτος νὰ διέλθωσι τὴν νύκτα.

Εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ.

Ἦ μαρκησία προητοίμασε τὸν δεῖπνον, ἔθεσε τὴν τράπεζαν, συνέλεξε φύλλα ἐκ τῶν δένδρων ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς παροφίδες, ἠντλησεν ὕδωρ ἐκ παρακειμένης πηγῆς, ἐξήγαγε δίπυρον, κρέατα, καρπούς· εἶτα δὲ προσελθούσα, ἐζήτησε τὴν χεῖρά του γελῶσα καὶ λέγουσα:

— ‘Ο Κύριος δύναται νὰ δειπνήσῃ.

Καὶ ἐδείπνησαν εὐθύμως.

— Εἶσι καὶ ἡ χάριστημένος; ἠρώτησεν αὐτὴ. Εἶμαι δούλη σου ἀρκούντως πειθήνιος;

— Ὡ! ὑπὲρ τὸ δέν, ἀπεκρίνατο οὗτος, θὰ ἐπαναστατήσῃς ἡμέραν τινά.

— Κακέι σὺ πολὺ μὲ ἀπεπλάνησες, καὶ μὲ κατεδάμασες, τὸ γνωρίζεις; ἔλεγεν ἡ μαρκησία.

Καὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς προὐκάλει τὰ χεῖλη του.

‘Ο Ραούλ ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ μαρκησία.

— Οὐδὲν, ἀπήντησεν οὗτος.

— Μὴ ψεύδῃσαι. Εἶσαι λυπημένος.

— Φοβοῦμαι μὴ καταδιώκουσιν ἡμᾶς.

— Διατί; ἔχεις διδόμενόν τι;

— Ὅχι· ἀλλ’ ἀκριθὴ μου Μαρία, ὅταν κατέχη τις θησαυρὸν ἀνέλπιστον αἰσθάνεται πάντοτε ἀόριστόν τινα ἀνησυχίαν. Εἰς ἄραφ’ ἐὰν μᾶς εἶδε διερχομένους, ἔφετέθημεν.

— Τί θὰ συμβῆῃ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει;

— ‘Ο ἰδὼν ἡμᾶς θ’ ἀπήρχετο εἰς τὸ χωρίον ὅπως ἀναγγείλῃ τοῦτο, καὶ ὀλόκληρον θὰ ἤρχετο εἰς καταδίωξίν μας.

— Καὶ ἐπειτα! ἡμεῖς θὰ ἤμεθα μετημφισμένοι εἰς ἰθαγενεῖς· δὲν θὰ μᾶς κακοποιήσωσι.

— Τίς οἶδε.

— Λοιπὸν, δειλέ! πρέπει νὰ σοὶ ὑπενθυμίσω ὅτι σὲ ἀγαπῶ πρὸ πάντων ἕνεκα τῆς γενναιότητός σου. Ἐὰν τρέμῃς, δὲν θέλω πλέον νὰ ἦμαι σύζυγός σου.

— Ἄφρων!

— Ὅχι τόσον ὅσον σὺ φρονεῖς.

— Σὺ δὲν ἔχεις συνελθῆσιν τοῦ κινδύνου.

— Ἀπεναντίας, μόνον ἐφ’ ὅσον θὰ ἦμαι μετὰ σοῦ, ὄλιγον θὰ μέλλῃ μοι περὶ τοῦ θανάτου.

— Φεῦ! φιλτάτη Μαρία, ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ’ ἃς τὸ θάρρος μου, ἡ δεξιότης μου δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ σὲ σώσωσιν.

— Ἀδιάφορον!

— Πῶς ἀδιάφορον;

— Βεβαίως. Δὲν ἐζήσαμεν ἀρκούντως; δὲν διήλθομεν ὁμοῦ εὐαρέστους ὥρας, ὅπως ἀποθάνωμεν ἄνευ θλίψεως; Τὸ κατ’ ἐμὲ θὰ ἐκφέρω τὸν τελευταῖον στεναγμὸν ἐντὸς τῶν βραχιόνων σου ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου παραπόνου. Εἴτε σήμερον, εἴτε μετὰ δέκα ἔτη ἀποθάνωμεν, ἅμα ἡ ὕστατος ὥρα ἐγγίσῃ δὲν θὰ βλέπωμεν ὀπισθεν ἡμῶν εὐδαμονίαν, ἥς ἤδη δὲν ἀπολαύομεν.

— Ἐὰν ἡμῖν βέβαιος περὶ ὅσων λέγεις, θὰ προσέβλεπον λίαν ἡσύχως εἰς τὸ μέλλον!

— Δύνασαι ν’ ἀμφιβάλλῃς!

Μετὰ δὲ τὰς λέξεις ταύτας, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠγέρθη καὶ λαβοῦσα αἰφνηδίαν ἀπόφασιν,

— Ἴνα σοὶ ἀποδείξω, εἶπεν, ὅτι οὐδὲν φοβοῦμαι, θὰ ἐνεργήσωμεν ἀσυνέτως, θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν θήραν ἀμφοτέροι ἄνευ προφυλάξεων.

Τόσφ χειρότερον ἂν συναντήσωμεν τοὺς ἄραβας ἢ προκαταταληφθῶμεν ὑπ’ αὐτῶν.

— Ἀλλά...

— Σιώπα. Δὲν ἔπρεπε ν’ ἀμφιβάλλῃς.

‘Ο Ραούλ ἐγέλασε καὶ ἔλαβε τὸ τουφέκιόν του.

Περιφρονοῦντες τοὺς κινδύνους, οὗτοι περιέτρεχον τὴν πεδιάδα, πυροβολοῦντες.

Ἦ μαρκησία διεσκέδαζε γεμίζουσα τὰ ὄπλα· ἠθέλησε καὶ ἡ ἰδία νὰ πυροβολήσῃ· οὕτω δὲ ἔλαβε τὸ πρῶτον μάθημα τῆς κυνηγοῦ, ἐπίδειξασα ἐνθουσιασμόν καὶ κλίσιν, ἥτις ἐξέπληξε τὸν Ραούλ.

— Ἦ Ἄντωνία δὲν θὰ ἦτο ἰκανωτέρα ἐμοῦ, δὲν ἔχει οὕτω;

— Μὴ τὴν ἀλήθειαν ὄχι! ἀπήντησεν οὗτος χαίρων.

Τὸ κυνήγιόν των ὑπῆρξε κάλλιστον καὶ ἀφθονον.

Οἱ κύνες προηγούντο· ὁ Σελίμ σοβαρὸς ὡς λέων εἶπετο, καὶ δὲν ἀνέμενεν ἡ κίνημά τι τοῦ

Ραούλ, ὅπως ὀρήσῃ κατὰ τινος κάπρου φεύγοντος.

Ἦ μαρκησία παρετήρησεν ὅτι ὁ Ραούλ ἐξέδεδε τὰς φρονεθείσας δορκάδας καὶ κάπρους.

— Διατί; ἠρώτησε.

— Καὶ ἡ κλίνη μας; ἀπήντησεν ὁ Ραούλ· θὰ σοὶ προετοιμάσω κλίνην βασιλικήν.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον.

(ἀκολουθεῖ.)

P. DU BOISGODEBY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΙΒ΄.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Οὕτω λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, ἔγραψεν ἰδιοχείρως τ’ ὄνομα, ὅπερ φέρει ἡ κληρονομία σου;

— Κυρία Μαγδαληνή· Ἔστελάν, τὸ γένος Μωγάρ· Ἀναμφιβόλως. Τίνι τρόπῳ λοιπὸν ὑποθέτετε ὅτι ἀνηγόρευσε αὐτήν;

— Οὐδὲν οὐδυσμῶς ὑποθέτω. Ἐκλάβετε ὅτι οὐδὲν εἶπον. Ἀπομένει ἤδη νὰ μάθωμεν ἂν ἡ Κυρία Ἔστελάν θὰ δεχθῆ.

— Καὶ διατί τάχα νὰ μὴ δεχθῆ;

— Ναὶ πραγματικῶς, διατί τάχα; Τῆ ἀληθεία, φίλτατέ μοι κύριε, ἀπὸ τινῶν στιγμῶν οὐδὲν ἄλλο ἐκπέσω ἢ ἀνοησίας. Σύγγνωτέ μοι. Γινώσκων καλῶς τὸν κ. Φρεδῆ καὶ πληροφορηθεὶς αἴφνης τὴν ἐπιχειρημένην τελευταίαν του, συνεταράχθη σφοδρῶς ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης.

— Εἶναι φυσικώτατον. Ἐσκέφθη καὶ περὶ ὑμῶν, ἔστειλε δὲ πρὸς ἀναζήτησίν σας κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ’ ὃν καὶ διὰ τὴν γενικὴν κληρονομίαν του.

— Εὐελπιστῶ ὅτι οὐδὲν μοὶ ἐκληροδότησεν ἀνεφώνησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Όχι, όχι, έστε ήσυχος, κύριε, είπεν ο συμβολαιογράφος μειδιών. Επιτρέψατέ μοι ήδη ν' απέλθω.

Ο Σουκαρριέρ αφήκεν αυτόν ν' αποχωρήσει μεθ' ίκανής ευχαριστήσεως.

— Οριστικώς, διανοείτο, ένυπάρχον αγαθά αίσθήματα παρά τῷ δυστήνῳ εκείνῳ Φρεδόκ. Καταλείπει πάντα τῇ Μαγδαληνῇ, καὶ οὐδενὶ ἀνέφερον ὅτι ἦν θυγάτηρ του. Τὸ τοιοῦτον εἶναι πολὺ ἔξοχον...σχεδὸν τοσοῦτον ἔξοχον, ὅσον καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ Έστελάν ἔπραξεν...ἀλλ' ὁ Έστελάν ἠμείφθη ἔνεκα τῆς γενναιοψυχίας του, ἐνῶ ὁ δυστυχῆς οὗτος μέλλει ν' ἀποδημήσει εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐξῆλθεν ἔχουσα τὸ πρόσωπον κατάρτυτον ἐκ δακρύων.

— Ἐξέπνευσεν εὐλογῶν με, εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκομμένης, εὐλογῶν με καὶ ἐξαιτούμενος συγγνώμην παρά πάντων, οὐ; παρεπίκρανε.

— Πρὸ πολλοῦ ἤδη τῷ ἐσυγχώρησα, ἐψιθύρισεν ὁ Σουκαρριέρ.

Τρεῖς ἔκτοτε παρήλθον μῆνες.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀναλαβούσα τὸ πένθος, ὁδοιπορεῖ ἐν Ἑλβετία μετὰ τοῦ συζύγου της, προτίθενται δὲ νὰ διέλθωσι τὸν χειμῶνα ἐν Ἰταλίᾳ. Τελειοῦσι δηλονότι ὁπόθεν ἠδύναντο ν' ἄρξωνται.

Καὶ μετὰ τισαύτας θλιβεράς δοκιμασίας ἡ συμβίωσις ἀμφοτέρων τοὺς παρηγορεῖ ἐπὶ ταῖς τηλικαύταις παθήσεσιν οὐτῶν.

Ὁ κόμης Μωγάρ διηλλάγη μετὰ τοῦ γαμβροῦ του, καὶ συγκατετέθη ν' ἀναγνωρίσει τὰ ἑαυτοῦ ἄδικα.

Ὁ Σουκαρριέρ δὲν ἐφείσθη ἑαυτοῦ καὶ μεγάλους κατέβαλε μόχθους νὰ παραπεισῇ τὸν γηραιὸν φίλον του ὅτι αὐτὸς πρῶτος κατήρξατο, καὶ ὅτι ὁ Έστελάν ἐγένετο θῦμα ἀθῶων.

Ὁ πείσμων εὐπατρίδης ἄρχεται κατανοῶν ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε δίκαιον ἐπανερχομένη πρὸς τὸν σύζυγόν της, καὶ ὅτι ἡ εὐδαιμονία ἔγκαιται ἐν τῇ καταπραΰνσει.

Δὲν μέμφεται πλέον αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρός της, οὐδὲ διανοεῖ-

ται εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀπέλθῃ καὶ διανύσῃ τὰς ἡμέρας του ἐν Λουίζιάνῃ.

Κοιτικῆ προσωρινῶς εἰς Βρετέκην, διανοεῖται δὲ νὰ ἐγκαταστῇ εἰς Ἀνδεγαυίαν ὁπόταν ἡ Μαγδαληνὴ ἀγοράσῃ ἐκεῖσε γαίτας, οὐχὶ λίαν μεμακρυσμένας τοῦ ἀρχαίου πύργου τοῦ Σουκαρριέρ.

Ὁ Γούης Βωτροῦ ἀπηλλάγη τοῦ νὰ μεταβῇ παρά τῷ θείῳ του ἐπὶ τινα ἔτη. Ὁ ἀναμεινῆ ὅπως ὁ χρόνος ἰάσῃ τὴν πληγὴν του, ἵνα δ' ἐπιταχύνῃ τὴν ἴασιν ταύτην ἐρόφηται ἀτρίτως ἐν τῇ σπουδῇ τοῦ ἐπαγγέλματός του μελετῶν τὴν θεωρίαν καὶ ἐκμανθάνων τὴν ἀραβικὴν. Ὄμωσε δὲ νὰ μὴ ἀπέλθῃ τῆς Ἀλγερίας πρὶν ἢ ἀναρτήσῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὴν μεγάλην ἐπωμίδα.

Εἶναι ἤδη ἱλαρχος.

Ἡ γραῖα μαρκησία Πουίγκαρὼ δὲν ἔλαβεν ἔτι τὴν ἀπόφασίν της ἐπὶ τοῦ συνοικισίου τῆς μικρᾶς ἐξαδέλφης της. Ἐπιθυμοῦσα ὑπὲρ αὐτῆς τὸν Γούην Βωτροῦ, περιέστη τὸ κατ' ἀρχὰς εἰς παραφορὰν ὅτε ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ὑπετάγη εἰς τὸν Έστελάν, ὅστις ἔσχε τὴν κατοκήθειαν ν' ἀναστῇ ἐκ νεκρῶν ἀκαίρως.

Ἐδέησε μὲν νὰ εἴπωσιν αὐτῇ ὅτι ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου γαμβρός ἐκεῖνος δὲν εἶχεν ἀποθάνει καὶ ὅτι προσηνέχθη ὡς εὐπατρίδης, ἀλλὰ τῇ ἀπεσιώπησαν τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως τῆς Μαγδαληνῆς, μέχρι δὲ τοῦ νῦν διαπυθάνεται ἔτι ἑαυτῆς, ντὶ ἄνεκεν τῆς ἡ. Έστελάν ἐπιμένει νὰ φέρῃ μελαίνια ἐσθήτας ἐν πλήρει μηνί τοῦ μέλιτος.

Ἡ ἄκαμπτος γραῖα ἐγκαταστᾶσα ἐν τῷ βᾶθει τοῦ προαστείου Ἀγ. Γερμανοῦ, διαμαρτύρεται ὅτι οὐδέποτε ὀφθήσεται ἐν Βρετέκῃ.

Ἄλλ' ἡ Μαγδαληνὴ ἐλπίζει νὰ τὴν καταπραΰνῃ καὶ τὴν ὀδηγήσῃ ἐκεῖσε κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος.

Οἱ σύμβιοι Διαμαντῆ ἐνέμειναν ἐν τῇ ἀποφάσει των καὶ ἀπήλθον ν' ἀποκαταστῶσιν εἰς Μεξικόν. Δὲν ἔπραξαν δὲ κακῶς τὸ παράπαν.

Ἐν τισὶ περιπτώσεσιν ἡ ἔξορία καθίσταται σωτήριος.

Παρέλαθον δὲ μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Μάριον Γκενεγκῶ, ὅστις βεβαίως θὰ καταλήξῃ τὸν βίον ὡς τίμιος ἄνθρωπος.

Ὁ δὲ Ρασκαλλίων, ὁ ἐπωνυμούμενος Ραγκούζ, θὰ προσαχθῇ εἰς τὸ κακουργοδικεῖον κατὰ τὴν προσεχῆ αὐτοῦ συνεδρίασιν. Ἀπεκδέχεται ἐτῶν τινῶν κάθειρξιν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀποψὶς δὲν φοβίζει αὐτὸν μεγάλως, καθότι γινώσκει ὅτι ἐν Παρισίοις λησμονοῦσι ταχέως· ἐλπίζει δὲ ν' ἀναλάβῃ τὰς ἐπιχειρήσεις του κατὰ τὸ 1885.

Ὁ Προυνεβῶ δὲν ὑπέστρεψε μὲν εἰσέτι εἰς Γαλλίαν, ἀλλ' οὐδαμῶς θὰ βραδύνη νὰ ἐπανέλθῃ. Οἱ πιστωταὶ του εἰσὶν εὐδιάθετοι νὰ δεχθῶσι τριάκοντα τοῖς ἑκατὸν, καὶ τὰ πάντα θὰ διευθετηθῶσιν ἀθορύβως.

Καὶ δὲν θὰ ὑποστηρίξῃ μὲν εἰς τὸ ἐξῆς μετοχικῶς θέατρα, ἀλλὰ θὰ εὖρη πάντοτε Τζιτζίκας ν' ἄσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπὶ ἀμοιβαῖι μετρίαις.

Ὁ Βουσερῶλ διατελεῖ οἰηματίας παράποτε. Ἀφίνει νὰ ὑπονοῶσιν ὅτι ἡ Κυρία Διαμαντῆ δὲν ὑπῆρξεν ἀπηγῆς πρὸς αὐτὸν, καὶ ὅτι ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ συζύγου της. Ὑποθάλει δὲ μάλιστα καὶ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπλήγωσεν αὐτὸν καιρῶς.

Διότι ὁ ἀξιόλογος Διαμαντῆς δὲν εἶναι πλέον παρῶν ὅπως τὸν διαψέυσει, ὁ δὲ Ζιράκ χρησιμεύει ὡς μάρτυς τῶν λεγομένων τοῦ ἀξίου αὐτοῦ ἑταίρου.

Ὁ Ζιράκ οὗτος, ὁπόταν δὲν ἦναι οἰνοβαρῆς, ἠμύνει ὅτι ὁ Βουσερῶλ τυγχάνει μέγας νικητῆς καὶ κεραυνὸς ἐν πολέμῳ.

Ὁ δὲν Μανουήλ Ρίος Τίντος ἐξακολουθεῖ νὰ χαρτοπαικτῇ ὑπὸ οἰωνοὺς αἰσίλους. Ἀπεκόμισε σπουδαῖα ποσὰ ἐκ Τρουβίλλης καὶ Διέππης, φέρεται δ' ὅτι διαπραγματεύεται τὴν ἀγορὰν τῆς κατὰ τὸ Βουλεδάρτον Μομμορανσὺ ἐπαύλεως.

Ἄν καταστῇ κύριος τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου μεγάρου, δὲν θὰ δυναθῇ ἡ τάλαινα Ἀντωνία νὰ ἴδῃ τὰς πολυτελείας του.

Ἐτελεύτησε τρεῖς μετὰ τὸν Φρεδόκ ἡμέρας, ὁ δὲ θάνατος αὐτῆς ὑπῆρξε σχεδὸν ὄραμα.

Ἐνῶ ἡ δύστηνος μετανοοῦσα ἐλάμβανε τοσοῦτῳ ἐποικοδομητικὸν τέλος, ἡ χήρα Σκνῖπα ἐξηκολούθει ἀποπειρωμένη τὸν περιφρημον σκόπον της.

Οὐχὶ ἀκριβῶς ὅτι ἐστρεφεῖτο καρδίας ἡ ἀπε-

σκληρημένη αὐτῆ παίκτρια, ἀλλὰ διεμοίραζε τὸν χρόνον της μεταξὺ τῆς ἐπιθανάτου θυγατρὸς της καὶ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν τῆς κυβείας πάθους.

Ἡ μὲν ρουλέττα περιστρεφέτο ἐντὸς τοῦ κιντρῖνου θαλάμου, ἡ δ' Ἀντωνία ἔπνεε τὰ λοίσθια ἐπὶ κλίνης διὰ παραπετασμάτων περιβεβλημένης. Ἡ Κυρία Σκνῖπα μετέβαιεν ἀπὸ τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἑτέραν, καὶ ἐνῶ ἔρριπτε τὸ σφαιρίδιον εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Σκηνὴ σπαραξικάρδιος ἐπισυνέθη ὁπόταν ἐνέκλεισαν αὐτὴν ἐν τῷ φερέτρῳ της.

Ἡ τεθλιμμένη αὐτῆς μήτηρ ὠλοφύρετο εἰς τρόπον, ὥστε νὰ διαρρήξῃ τὴν καρδίαν τῶν περιστοιγουσῶν αὐτὴν γηραιῶν παικτριῶν, ἐν δὲ τῷ νεκροταφείῳ μεγάλους κατέβαλον ἀγῶνας ὅπως τὴν παρεμποδίσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ριφθῇ ἐν τῷ τάφῳ.

Ἡ Τζιτζίκα ἔτυχε καλῆς κηδείας, καίτοι τῆς ἀκολουθίας συνισταμένης ἀποκλειστικῶς ἐκ γυναικῶν.

Οἱ ἄνδρες εἰσὶν ἀγνώμονες.

Περισσότερον συνεσωρεύθη πλήθος κατὰ τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας της, καθ' ἣν ἡ γραῖα Ροζίνα ἐξετέλεσε λαμπρὰς ἀγοράς.

Τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως δὲ ταύτης προῖον περιήγαγε τὴν χήραν Σκνῖπα εἰς θέσιν ν' αὐξήσῃ τὰς καταθέσεις της.

Ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ γραμματίου, καὶ ἀφικνεῖται ἐνίοτε μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ποσοῦ.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς Μόναχον, καὶ ὅτι ἡ παρὰ τοῦ κ. Μωγάρ ἀπξιωθείσα περιουσία τῆς Ἀντωνίας μεταβήσεται συντόμως νὰ καταβροχθισθῇ ἐν τῷ ταμείῳ τῆς διαχειρίσεως τῶν τυχηρῶν παιγνίων, ἧτις δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ ἐκ τούτου τὸ παράπαν.

Θὰ ἐπιζήσῃ ἴσως τοῦ Σουκαρριέρ καὶ τοῦ Μωγάρ, ὡς ἐπέζησε τῆς θυγατρὸς της ἡ ἀδιόρθωτος αὐτῆ χήρα.

Ὅποταν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ, καταστᾶσα εὐτυχῆς μήτηρ, θὰ εὐλογῇ τὸν Θεόν, ὡς δόντα αὐτῇ εὐειδῆ τέχνα, ὁπόταν ὁ Γούης Βωτροῦ γείνη συνταγματάρχης καὶ οἰκογενειάρχης, ἡ χήρα Σκνῖπα θὰ κόπτη ἔτι τὰ χαρτὰ ἐνώπιον τοῦ πρασίνου τάπητος.

Διατηρηθήσεται ὡς φυτὸν διατηρεῖται ἐν τὸς σελλίδων βιβλίου. Ἡ κυβεία θ' ἀποξηράνη αὐτήν.

Ἡ κυβεία εἶναι ὁ ἰσχυρότερος τῶν τροχῶν τοῦ ΑΡΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Καὶ αὐτὸς ὁ Προνεθὼ μεταστήσεται ἡμέραν τινα ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλ' ὄχι ποτὲ καὶ ἡ χήρα Σκνίπα.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΠΕΡΙ ΑΓΑΜΙΑΣ ΝΟΜΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΣΤΡΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΩΝ

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ παραδόξων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων, ἅπερ καθ' ἑκάστην ἀναφύονται ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς ἡμέραις, ἀναντιρρήτως τὸ παραδοξότερον ἐστὶ καὶ τούτου ἕνεκα δυσσεπιστευκτότερον, ὡς ἀντιβαῖνον εἰς τὸν φυσικὸν τοῦ ἀνθρώπου προορισμὸν, τὸ ἐσχάτως ἐν τῇ κάτω Αὐστρίᾳ γεννηθὲν, ἥτοι τὸ «περὶ ἀγαμίας τῶν διδασκαλισσῶν», ὅπερ, ἐπειδὴ προωρίσθη νὰ καθιερωθῇ ὡς νόμος τοῦ Κράτους, φοβερὰν θύελλαν, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἐξήγειρε μεταξὺ τῶν ταιλαιπῶρων Διδασκαλισσῶν, ἐπικειλουμένων ν' ἀποστερηθῶσι διὰ παντὸς τῶν κοινῶν ἐλπίδων τῆς μελλούσης ἀποκαταστάσεως αὐτῶν. Πρὸς πρόληψιν δὲ τῆς πραγματώσεως τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου κακοῦ, μεγάλη διδασκαλισσῶν συνέλευσις συνεκροτήθη ἐν Βιέννῃ, κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ἕνα συσκεφθῆ περὶ τῶν ληπτέων ἀποφάσεων, πρὸς ματαίωσιν τοῦ ὀλεθρίου τούτου σκοποῦ. Περὶληψιν τῶν λεχθέντων ἐν τῇ συνεδριάσει καὶ ἀποφασισθέντων ἐδημοσίευσεν ἡ ἐπίσημος «Ἐφημερίς τῶν Ξένων», ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

«Μεγάλη ταραχὴ καὶ φοβερὰ ἀγανάκτησις ἐξεδηλώθη κατὰ τῆς προταθείσης ἀξιώσεως, ὅτι αἱ διδασκάλισσαι ἐν τῇ μετὰ τοσούτου κόπου κτηθείση θέσει, πρέπει ν' ἀπολέσωσι διὰ παντὸς τοῦ βίου τὸ τοῦ γάμου δικαίωμα», ἐν τῇ χθὲς τὸ ἑσπέρας συγκροτηθείση μεγάλη συνέλευσις τοῦ Συλλόγου τῶν Διδασκαλισσῶν, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Παιδαγωγικοῦ τῆς ἡμετέ-

ρας πόλεως. Ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ προῦκειτο ν' ἀποφασισθῇ περὶ αἰτήσεως πρὸς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς κάτω Αὐστρίας κατὰ τῆς ἀδίκου εἰσηγήσεως καὶ προτάσεως τοῦ δημάρχου Χέλπιγγ, «ὅτι αἱ διδασκάλισσαι, ἐν περιπτώσει γάμου, ἀπόλλουσι τὴν θέσιν αὐτῶν». Ἡ κ. Φοισγράνερ ἠνέφεξε τὴν συζήτησιν, ἀνακοινώσασα εἰς τὴν συνέλευσιν, ὅτι ἡ πρότασις τοῦ κ. Χέλπιγγ θὰ τεθῇ εἰς ψηφοφορίαν ἐν τῇ προσεχεῖ συνεδριάσει τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ὅτι αἱ διδασκάλισσαι, τὰ μέγιστα ἀδικούμεναι ἐκ τῆς προτάσεως ταύτης, ὀφείλουσι νὰ φροντίσωσιν, ὅπως ματαιώσωσι ταύτην. «Ἡμεῖς, λέγει ἡ διδασκάλισσα, αἵτινες διὰ πολυμόχθων σπουδῶν ἐκτησάμεθα τὴν δυσχερῆ ταύτην θέσιν, ἡμεῖς καταδικαζόμεθα ν' ἀπολέσωμεν τὸ δικαίωμα, ἵδπερ πᾶσα ἡμερομίσθιος γυνὴ ἀπολαμβάνει, τὸ δικαίωμα τοῦ γάμου! Ἡμεῖς πρέπει νὰ λατρεύσωμεν τὴν ἀγαμίαν! Πρὸς τοῦτο δὲ ἐπάγονται αἰσθητικούς καὶ ἠθικούς λόγους, τελευταῖον δὲ καὶ οἰκονομικούς. Ναί, Κυρίαί, καὶ οἰκονομικούς, διότι λέγουσιν ὅτι τὸ ταμεῖον τῆς Κοινότητος θὰ ἀνακουφισθῇ, ἐὰν ἡ διδασκάλισσα ἐξ οἰκογενειακῶν λόγων, ἀναγκασθῇ νὰ λάβῃ ἀδειαν. Νῦν ἔτιμαί ἐσμεν, ἐὰν τοῦτο σώξῃ τὴν Κοινότητα, νὰ διορίσωμεν ἀναπληρωτὰς ἰδίαις δαπάναις διὰ τὸν χρόνον τοῦτον (ἐπιδοκιμασίαι)». Μετὰ ταῦτα ἀνεληθῶσα ἐπὶ τοῦ βήματος ἡ ἀγαμία διδασκάλισσα κ. Κρουζέγγ λέγει, «ὅτι ἡ πρότασις, ὅτι αἱ διδασκάλισσαι πρέπει νὰ ἀπαρνηθῶσι τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου» ταυτόσημός ἐστι τῷ περιορισμῷ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν διδασκαλισσῶν. Δέγουσι δὲ, ὅτι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ συγχρόνως μήτηρ καὶ διδασκάλισσα.

«Ἐγὼ ὅμως νομίζω πᾶν τὸναντίον, ὅτι ἡ διδασκάλισσα, ὡς μήτηρ, δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ παιδαγωγικὰ καθήκοντα πολὺ καλλίτερα ἢ ἡ ἀγαμία· διότι ἡ μήτηρ δύναται νὰ χρησιμοποίησιν κάλλιστα τὴν περὶ τῆς παιδικῆς φύσεως πείραν παρὰ ταῖς μαθητρίαις». Διὸ προτείνει ἐν τέλει νὰ ἀποστείλωσιν ὀριστικὴν καὶ ἔντονον διαμαρτύρησιν κατὰ τῆς προτάσεως περὶ ἀγαμίας τῶν διδασκαλισσῶν. (Θυελλώδεις ἐπι-

δοκιμασίαι καὶ χειροκροτήματα). Μετὰ ταύτην ἡ δεσποινὶς Παρσίσκη, ἡ μόνη διδασκάλισσα, ἥτις ὑπὲρ τῆς ἀγαμίας τῶν διδασκαλισσῶν ὠμίλησε, προσέθηκεν, «ὅτι θέτουσι πρὸς ἡμῶν τὸ δόγμα: «ἡ διδασκάλισσα ἡ σύζυγος!» Καὶ νομίζω δικαίως· ὁ ὅτι θεωρῶ ὅτι ἡ διδασκάλισσα ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τοῦ ἐπαγγέλματος δύναται νὰ στερηθῇ τῆς χαρᾶς τοῦ γάμου καὶ νὰ ζῆσθαι ὑπὲρ τοῦ σχολείου. Δὲν βλέπω διατί δὲν δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν τὴν ἰθυσίαν ταύτην ὑπὲρ τοῦ σχολείου. Κυρίαί, ἐρωτῶ ὑμᾶς, τὸσον δύσκολόν ἐστὶ ν' ἀπαρνηθῇ τις τὸν γάμον; Δὲν ἐπιθυμῶ χάριν τοῦ γάμου κυρίως νὰ καταδικάσω τὸ ἐπάγγελμα, λέγω δὲ μετὰ τῆς κ. Καρολίνας Πίχλερ, ὅτι πρέπει μὲν νὰ τιμᾶ τις τὸν γάμον, πρέπει ὅμως καὶ νὰ δύναται νὰ στερηθῇ αὐτοῦ». Ἡ διδασκάλισσα Λάγγ (ἔγγαμος), ἀποκρινομένη εἰς ταῦτα, λέγει: «Ἡ τάξις τῶν διδασκαλισσῶν θὰ ἐξαφανισθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ παρευθὺς θὰ δυνηθῇ νὰ εἴπῃ τις: «κύτταξε, αὕτη ἐστὶν ἡ τελευταία διδασκάλισσα!» Θέλει τις νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, ὥστε πᾶσα νεαρά κυρία, ἅμα εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον, ν' ἀπαρνηθῇ τὸν κόσμον ὡσεὶ εἰσῆρχετο εἰς Μοναστήριον» (Ζωηραὶ ἐπιδοκιμασίαι). Ἡ δὲ διδασκάλισσα Ρεσσουγέρ (ἔγγαμος) στρέφεται κυρίως κατὰ τῆς γνώμης, «ὅτι ὁ γάμος τῶν διδασκαλισσῶν δὲν ἐπιτρέπεται ἐξ ἠθικῆς ἀπόψεως». «Ἡθικὸς φόβος, λέγει, πρέπει νὰ ἔχη τις μᾶλλον διὰ τὰς ἀγάμους· διότι πολὺ εὐκόλως βλάπτεται ἡ φήμη μιᾶς νέας διδασκαλίσσης, καὶ πολὺ εὐκολώτερον δύναται νὰ ἐξολισθήσῃ εἰς ἀμάρτημά τι παρὰ διδασκάλισσα ἔγγαμος». Ἄφου δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ὠμίλησαν κατὰ τῆς ἀγαμίας, ἐντόνως καὶ ἐμπαθῶς, ἀπεφασίσθη νὰ ὑποβληθῇ τὸ ζήτημα εἰς ἄλλην γενικὴν συνέλευσιν τῶν διδασκαλισσῶν, καὶ οὕτω διελύθη ἡ συνεδρίασις, τριῶρων διαρκέσασα».

ΤΟ ΜΑΧΜΑΛ

Ἡ λιτανεία τοῦ Μάχμαλ γίνεται τῇ 22 καὶ 23 τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς Σιαβάλ, ἀπερχομένου

εἰς Μέκκαν τοῦ μεγάλου Καραθανίου τῶν προσκυνητῶν. Τὸ Μάχμαλ εἶναι ξύλινον πλαίσιον τετράγωνον, τὸ δὲ ἄνω μέρος αὐτοῦ ἔχει σχῆμα πυραμίδος καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑπάρχει μικρὰ σφαῖρα ἀργυρᾶ ἐπίχρυσος. Τὸ πλαίσιον τοῦτο τίθεται ἐπὶ καμήλου καὶ καλύπτεται ὑπὸ βαρυτίμου ἐρυθροῦ ἢ πρασίνου χρυσοποιικίτου ἐριούχου καὶ κρατεῖται ὑπὸ τινος ἡμιγύμνου καὶ πολυσάρκου Ἀραβὸς Σείχη ἐλ-Ἐριάν καλουμένου. Τὸ Μάχμαλ εἶναι τὸ σημεῖον τῆς συγκεντρώσεως τῶν Προσκυνητῶν καὶ παριστᾷ τὸ φορεῖον τῆς βασιλείσεως τῆς Αἰγύπτου Σάδζα-ρετ ἐλ-Ἄωρ καλουμένης, εἰσεληθούσης εἰς αὐτὸ ὅπως μεταβῇ εἰς Μέκκαν καὶ προσκυνήσῃ κατὰ τὸ 648 ἔτος τῆς Ἐγείρας (1250 μ. Χ.) Ὁ ἱερὸς τάπηξ τοῦ Μάχμαλ δὲν πρέπει νὰ σογγέηται μὲ τὸν δεκάκις μεγαλεῖτερον ἱερὸν τάπητα τῆς Καάβας· ὁ πρῶτος ἀντικαθίσταται ὅποταν φθαρῇ ἢ νέος Χεδίβης ἀνέλθῃ ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ἐνῶ ὁ δεῦτερος ἀνανεοῦται κατ' ἔτος, κατατεμνομένου τοῦ παλαιοῦ, οὗτινος τὰ τεμάχια διατίθενται πρὸς στολισμὸν ἰδιωτικῶν τάφων, ἢ κατασκευὴν περιάπτων. Ἡ λιτανεία τοῦ Μάχμαλ ἐκκινεῖ ἀπὸ τῆς Πλατείας Μεχμέτ Ἀλή (Καῖρου), αὐτοῦ τοῦ Χεδίβου δίδοντος τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως, ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τηλεβόλου τῆς Ἀκροπόλεως. Σύνταγμα πεζικοῦ, ἡγουμένης τῆς μουσικῆς καὶ ἐφίππων ἀξιωματικῶν, προηγεῖται· ἔπονται τὰ θρησκευτικὰ σωματεῖα μετὰ τῶν σημαίων, ψαλτῶν καὶ μουσικῶν τῶν, καὶ τέλος ἡ τῶν Προσκυνητῶν ἀπέραντος πληθῆς. Τὸ καραβάνιον ἐξερχόμενον τῆς Μπάπ-ἐλ Νάσο [Πύλης τῆς Νίκης] σταματᾷ εἰς τὸ Τέμενος Ἐλ-Μωχαμμάδιγε, καὶ ἐκεῖθεν, ἀφῶ προσέλθωσιν ὅσοι ἐναπομένουσι προσκυνεῖται, ἀπέρχονται μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς Σουέζ. Ἄμα φθάσῃ εἰς τὸ παρὰ τὴν Μέκκαν μικρὸν χωρίον Ἐρ Ράουίγια καλούμενον, οἱ προσκυνεῖται ξυρίζουσι τὴν κόμην, κείρουσι τὸν πώγωνα, περικόπτουσι τοὺς μύστακας καὶ τοὺς ὄνυχας, ψιλλίζουσι τὰς μασχάλας καὶ τὰ κρυφία μέλη, πλύνονται καθ' ἅπαν τὸ σῶμα καὶ περιβάλλονται τὸν ἱματισμὸν τοῦ προσκυνητοῦ Ἐλ-Χεράμ καλούμενον, συγκαίμενον ἐκ δύο χι-

τώνων ἀρράφων καὶ ἀκοσμήτων, ἐκ σηρικῶν ὑφάσματος, τούτων τὸν μὲν περιβάλλουσι περὶ τὴν ὄσφυν, τὸν δὲ ρίπτουσιν ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν ὤμων· ὁ προσκνητῆς οὕτως ἐνδεδυμένος καλεῖται Ἐλ-Μουράμ. Ὁ δὲ Χεράμ τῶν γυναικῶν, εἶναι ἀπλοῦς ἐπενδύτης (μελάγε) καὶ καλύπτρα (βούρκω) περιβάλλον ἅπαν τὸ σῶμα εἰς τρόπον ὥστε κατ' αὐστηρὰν ἔννοιαν νὰ ὡσι κεκαλυμμένα τὰ μετακάρπια, τὰ σφυρὰ καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ τοιουτοτρόπως πορεύονται πεζῇ καὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν ἱεράν πόλιν τῆς Μέκκας.

Γ. Ι. Π.

Πανεπιστήμιον διὰ τὰς γυναῖκας.—Ἡ μεγίστη τῶν προόδων γίνεται εἰς τὴν ὀπισθοδρομικωτέραν καὶ μᾶλλον μισελευθέραν ἐκλαμβανομένην Ρωσσίαν. Οὕτω γράφουσι τὰ ρωσσικά φύλλα ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ὑφυπουργοῦ τῆς Παιδείας συστάσα ἐπιτροπὴ, ἵνα σκεφθῇ περὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδύσεως τῶν Ρωσσίδων συνέταξε νομοσχέδιον, ὅπερ θέλει καθυποβληθῆ εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ Κράτους. Κατὰ τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ θέλει συσταθῆ ἐν Ρωσσίᾳ Γυναικεῖον Πανεπιστήμιον, συνιστάμενον ἐκ δύο Σχολῶν, μίας τῆς Ἱστορίας καὶ Φιλοσοφίας, τῆς δ' ἄλλης τῶν Φυσικομαθηματικῶν, πρὸς δὲ καὶ Ἱατρικὴ Ἀκαδημία. Αἱ εἰσερχόμεναι πρέπει νὰ ἔχωσιν ἀπολυτήριον κλασικοῦ γυμνασίου, ἥτοι νὰ ἦναι κάτοχοι τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς λατινικῆς. Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ πρόγραμμα τοῦ γυναικειοῦ Πανεπιστημίου κατ' οὐδὲν θέλει διαφέρει τῶν προγραμμάτων τῶν ἄλλων Πανεπιστημίων.

Διὰ νὰ ἴδωσι δὲ οἱ ἀναγνώσται, ὅτι ἐπιβάλλεται πλέον ἐν Ρωσσίᾳ ἡ ἀνάγκη αὐτῆς ἀνα-

γράφουσαν ἐνταῦθα τοὺς ἐπομένους ἀριθμούς. Ἐν ἔτει 1886 ἐσπούδαζον ἐν τοῖς ρωσικοῖς Πανεπιστημίοις 779 γυναῖκες, ἐξ ὧν 240 εἰς τὴν φιλολογικὴν σχολὴν, 500 εἰς τὰ φυσικομαθηματικά καὶ 36 εἰς τὰ εἰδικὰ μαθηματικά. Τῆς ἑλληνορωσικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἦσαν 587, ἰουδαῖαι δὲ 139. Ἄγαμοι 758, ἔγγαμοι 34. Αἱ πλεῖσται εἶναι θυγατέρες εὐγενῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαλλήλων περὶ τὰς 427, κόραι ἱερέων 84, πολιτῶν 117, χωρικῶν 10, στρατιωτῶν 4 καὶ ξένων 2. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ δὲ τις τὴν καταπληκτικὴν ταύτην τῶν Ρωσσίδων πρὸς τὴν ἐπιστήμην τάσιν πρέπει νὰ προσθέσῃ εἰς τὰνωτέρω καὶ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν Ρωσσίδων. αἵτινες σπουδάζουσιν ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐν Εὐρώπῃ σχολαῖς, ἰδίως ἐν Ἑλβετίᾳ.

X

Εἰς σοφὸς τῆς Στοκόλμης, ὁ κ. Οὐϊδμάρκ, ἐπεχείρησεν ἀξίας λόγου ἐρεῦνας σχετιζομένας πρὸς τὴν μουσίαν, ἣτις πρῶτως παρατηρεῖται εἰς τινὰς νεανίδας. Στάδιον τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐξέλεξε τρία γυναικεῖα ἐκπαιδευτικὰ καθιδρύματα τῆς Στοκόλμης, ἥτοι τὸ πρότυπον διδασκαλεῖον, ἰδιωτικὴν τινὰ σχολὴν, προπαρασκευάζουσαν τὰς νεανίδας εἰς ἀκρόασιν πανεπιστημιακῶν μαθημάτων, καὶ τὸ καλούμενον «Λύκειον τῶν θηλέων». Ἐκ τῶν 742 κορασίων, τὰ ὅποια ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ, συνήγαγε τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

Εἰς κοράσια 6—7 ἐτῶν οὐδεμία περίπτωσις μουσίαν παρατηρεῖται, σπανίως δὲ εἰς κοράσια 8—9 ἐτῶν. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν κατὰ κανόνα περατοῦσιν ἐν Σουηδίᾳ αἱ νεανίδες τὰς σχολικὰς αὐτῶν σπουδὰς, 33,33 τοῖς ἑκατὸν ἐξ αὐτῶν ἐξήχηθη, ὅτι κατέστησαν μύωπες. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς μαθητρίας τοῦ διδασκαλείου, τῶν ὁποίων ἡ ἡλικία κατὰ μέσον ὄρον εἶναι 24 ἔτους, αὐταὶ εἶναι μύωπες κατ' ἀναλογίαν 54,28 τοῖς ἑκατὸν, ἀναλογία εἰς μείζονα βαθμὸν τῆς μουσίαν, τῆς παρατηρουμένης εἰς τοὺς ἄρρενας, οἵτινες ἀκολουθοῦσι τὰς αὐτὰς σπουδὰς, ἂν καὶ ἀφιερῶσιν εἰς ταύτας ὀλιγώτερον χρόνον κατὰ ἐν ἡ δύο ἔτη. Ὅθεν ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι ἐν ἴση

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— Μικρὲ! αὐτὸ τὸ αὐγὸν 'ποῦ μοῦ ἔφερες δὲν φαίνεται νωπὸν διόλου.

— Ἐγὼ, κύριε, σὰς ἔφερα ἀπὸ τὰ πλέον νωπὰ 'ποῦ ἔχομεν.

— Ἀλλὰ ἔχει μέσα πουλάκι!

— Τόσφ τὸ καλλίτερον! Ἄν θέλετε, δότε με νὰ σὰς τὸ κάμω εἰς τὴν σουβλαν.

Ὁ κ. Κουτόπουλος ἐν ἐξάψει λέγει πρὸς τὸν ὑπηρέτην του:

— Ἀνυπόφορον πρᾶγμα καταντᾷ αὐτὸ τὸ κλειδοκύμβαλον τῶν γειτόνων! Ἀκούεται ὡς νὰ ἦτο μέσα εἰς τὸ ἰδικόν μου σπητι. Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ θύρα τῆς εἰσόδου εἶναι κλειστή;

— Εἶμαι βεβαίωτος, κύριε.

— Τότε λοιπὸν ὑπάγε νὰ τὴν κλειδώσῃς καλὰ, καὶ νὰ βάλῃς ἀκόμη καὶ τὸν σιδηροῦν μοχλὸν ὀπισθεν αὐτῆς.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ πρόεδρος λέγει πρὸς τὸν μέλλοντα νὰ συνηγορήσῃ δικηγόρον:

— Ἐπειδὴ καὶ ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀπλουστάτη σὰς παρακαλῶ νὰ τὴν ἐκθέσητε ὅσον ἔγεστι συντόμως.

Ὁ δικηγόρος τότε δεικνύων τὸν ἀντίδικον ἐκφέρει τὰς ἀκολούθους λακωνικὰς λέξεις:

— Αὐτὸς ἄδικον, ἐγὼ δίκαιον, ὑμεῖς εὐθὺς δικαστῆς.

Μεθ' ὃ κἀθηται ἀπαθῶς εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ κ. Ἀγαθίδης μεταβάς εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ λαβὼν χάρτην ἔντυπον ἐκ τῶν συνήθων, συνέταξε τηλεγράφημα. Ἀκολούθως διπλώσας δεόντως τοῦτο καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ κόλπου του ἰσπανικὸν κηρὸν καὶ κήρινον πυρεῖον ἐσφράγισεν αὐτὸ διὰ τοῦ δακτυλίου του. Ἐγγχειρίζων

σχολικῇ ἐργασίᾳ ὁ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς κοπῆσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ κίνδυνος εἶναι μεγαλειότερος διὰ τὰς νεανίδας ἢ διὰ τοὺς νέους, εἴτε ἕνεκα τῆς ἐλάσσονος ἀντιστάσεως παρ' ἐκείναις, εἴτε διότι αἱ ὄραι τῆς ἀναπαύλας τῶν νεανίδων εἶνε ἀφιερωμένα: εἰς κατασκευὴν ἐργοχειρῶν καὶ εἰς μουσικὰ γυμνάσματα ἀντὶ νὰ ἦναι ἀσκήσεις γυμναστικαὶ ἢ καὶν ὑπαίθρια παίγνια. Οἱ πύνακες τῆς μουσίαν οἱ συνταχθέντες ὑπὸ τοῦ κ. Οὐϊδμάρκ, κατὰ κλάσεις, σαφῶς ἀποδεικνύουσιν, ὅτι πρὸ παντὸς ἡ αὐξήσις τῆς ἐργασίας ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν προξενεῖ τὴν ἐκ παραλλήλου πρόδοον τῶν διατάξεων τῆς ὀράσεως.

X

Ὁ περιμενόμενος γαμβρός. — Ἐν Βιέννῃ ἀπέθανε κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας γραϊὰ τις, ἥτις ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς διαβάτας τῆς ὁδοῦ, ἐν ἣ ἦτο τὸ καφενεῖον Δέρφλιγγερ, διότι πάντοτε μὲ ἐρυθρὰς παρειὰς ἀτενῶς καὶ ἀσκαρδαμυκτὶ παρατήρει πάντα διαβαίνοντα ἐκεῖθεν. Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἦτο τυχαῖον, ἀλλ' ἀνήγετο εἰς ἱστορικόν τι ἐπεισόδιον τοῦ βίου τῆς παραδόξου καὶ φανταστικῆς πωσ ταύτης γυναικός.

Κατὰ τὸ 1848 δηλαδὴ ἔπεσεν εἰς αὐστριακὸς ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ κεδίου τῆς μάχης, ὅστις ἦτο ἠρραβωνισμένος μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρίας Βαχυμγκάρτεν [τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τῆς μεταστάσης]. Ἡ εἶδησις ὅτι ὁ ἡγαπημένος μελλοννυμφος ἀπέθανε, τοσοῦτο βαθῆος τὴν συνετάραξεν, ὥστε ἐσκότισε τὰς φρένας της καὶ ἔκτοτε ἀδιακόπως ἐζήτει τὸν γαμβρόν. Μὲ ἀκούραστον καὶ ἀκατάβλητον ὑπομονὴν συχνάζουσα εἰς τὰ κεντρικώτατα τῆς πόλεως ὡς καὶ ἐν τῷ ρηθέντι καφενεῖῳ, ἐκεῖθεν ἐκύτταξεν ὅλους τοὺς διαβάτας, ὅπως μεταξὺ αὐτῶν ἴδῃ τὸν περιμενόμενον ἀξιωματικὸν ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς μάχης. Μόνον δὲ μία συγκοπὴ τῆς καρδίας, ἣτις ἐπαλλε πάντοτε δι' ἐκεῖνον, ὃν τοσοῦτον ἐμμανῶς ἡγάπα, ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν ἀγωνιώδη ζήτησίν της. Οὕτω μόνον ὅταν παραφρονήσωσιν αἱ γυναῖκες εἶναι πισταί. Καλὸ κ' αὐτό!

δὲ οὕτω τὸ τηλεγράφημα τῷ ὑπαλλήλῳ λέγει αὐτῷ δικαιολογούμενος:

— Μὴ σᾶς κακοφανῇ ὅτι ἔκλεισα καὶ ἐσφράγισα τὸ τηλεγράφημά μου, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ βεβαιωθῇ ἡ σύζυγός μου ὅτι προέρχεται ἐξ ἐμοῦ καὶ θὰ παύσῃ ἡ ἀνησυχία της.

Μεταξὺ δύο τερατολόγων:

‘Ο πρῶτος βεβαιῶ ὅτι εἶδεν ἄνθρωπον μονόχειρα ξιφομαχοῦντα διὰ τῆς... ξυλίνης αὐτοῦ χειρός.

‘Ο δεύτερος. Καὶ ἐγὼ εἶδα μονόχειρα, ὁ ὁποῖος εἶχε φοβεροὺς ρευματισμοὺς εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιο χέρι!!

— Ἐ! λοιπὸν, ἰατρὲ, τί κάμετε μὲ τὸν γέροντα συγγενῇ μου, τὸν ὁποῖον σᾶς συνέστησα; Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀσθενῆς μᾶλλον κατὰ φαντασίαν.

— Σᾶς βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι ἡ ὑγεία του εἶναι ἐξαιρετος. . . Ἄντέχει εἰς ὅλα τὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα τοῦ δίδω...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

‘Η Γυνή

‘Η γυνὴ ὀφείλει ὑφίστασθαι τὸν ἔρωτα καὶ τὰς ὠδίννας τοῦ τοκετοῦ, συμμερίζεσθαι τὰς φροντίδας τοῦ ἀνδρός, διευθύνειν τὸν οἶκον, ἀνατρέφειν τὰ τέκνα, εἶναι πρὸς ἐπίμετρον ὠραία καὶ ἀξιέραστος.

Πῶς λοιπὸν τὴν ἀποκαλοῦσιν πλάσμα ἀσθενές;

‘Η ἀγρότις γυνὴ εἶναι ζῶον φορτηγόν, ἡ Ἀσιάτις ζῶον πολυτελείας, ἡ Εὐρωπαϊκὴ ζῶον διττοῦ πολιτισμοῦ.

‘Η γυνὴ ὑπείκουσα νομίζει ὅτι δωρεὶ κόσμον ὀλόκληρον, ὁ δὲ ἀνὴρ ὅτι λαμβάνει παῖγνιον.

ἡ γυνὴ νομίζει ὅτι παρέχει τὴν αἰωνιότητα, ὁ δὲ ἀνὴρ ὅτι ἡσθάνθη στιγμιαίαν ἡδονήν.

‘Η μεγάλη εὐαισθησία τῶν γυναικῶν προέρχεται ἴσως ἐξ ὑπερβάλλοντος μαγνητισμοῦ ἐν τῷ ὀργανισμῷ· αἱ γυναῖκες εἰσι ζῶσαι μαγνητικαὶ πυξίδες, τείνουσαι πρὸς τὸν ἑαυτῶν πόλον, ἀλλ’ οὐχὶ σπάνια αἱ παρεκκλίσεις.

‘Η ἐκπεσοῦσα γυνὴ θεωρεῖ τὴν ἔντιμον ὡς κάτοπτρον, ἐν ᾧ βλέπει τὰς ρυτίδας της· αἰσθάνεται ἀκάθεκτον ἐπιθυμίαν νὰ συντρίψῃ τὸ κάτοπτρον τοῦτο.

‘Ἡτίμασε τὸν οἶκον ἡ σύζυγός σου; νυμφευόμενος αὐτὴν σὺ πρῶτος ἴσως τὴν ἠτίμασας.

‘Η γυνὴ εἶναι εὐαίσθητος χαμαιλέον.

Πολλάκις ἡ γυνὴ ἐκφέρει θρασεῖαν γνώμην, ἀλλ’ ὀπισθοχωρεῖ ἔντρομος εὐθὺς ἅμα προσκληθῆ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ.

‘Η γυνὴ τοῦ κόσμου μένει σπανίως γυνὴ τοῦ συζύγου της.

‘Ἐὰν ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς ἀληθείας ἐνὸς αἰσθήματος, ἀπευθύνθητι εἰς εὐφυᾶ γυναῖκα· αὕτη γινώσκει πάντα τὰ αἰσθήματα.

‘Η φιλαρέσκεια δὲν εἶναι πάντοτε θέλημα εἶναι ἐνίοτε ἀσπίς.

Ἄηδὼν βάλλουσα κραυγὰς τῶ· ἰδοὺ ἡ ἐξωργισμένη γυνὴ.

Μὴ νυμφεῦοι γυναῖκα ἔχουσαν ἐπικλινεῖς τὰς γωνίας τοῦ στόματος· καὶ ἂν τὸ στόμα εἶνε κερσίσιον, θὰ εὖρης πικρὸν τὸν καρπὸν.

Μὴ ὑπανδρεῦοι μετ’ ὀκνηροῦ· θὰ εὕρισκῃς πάντοτε τὸν μὲν οἶκον ἀκατάστατον, τὴν δὲ σύζυγόν σου ἐνοχλητικὴν.